

SISUKORD

1. peatükk. TAI	7
2. peatükk. MYANMAR	31
3. peatükk. LAOS	71
4. peatükk. MALAISIA	101
5. peatükk. FILIPIINID	111
6. peatükk. INDONEESIA	139
7. peatükk. BORNEO	167
8. peatükk. KAMBODŽA	177
Epiloog	197
Videote QR-koodid	198

2. PEATÜKK
MYANMAR

Varahommikul stardime Koh Changilt Bangkoki lennujaama, kust lendame Yangoni (vana nimega Rangoon), Myanmari (Birma) endisesse pealinna, et sealt tasapisi mööda maismaad põhja poole liikuda. Tavaliselt liigutakse Myanmaris vastupidisel suunal: Mandalayst Yangoni poole. 2014. aasta ametlike andmete järgi elas Yangonis seitse ja pool miljonit inimest, tegelikkuses loomulikult rohkem.

Jõuame Yangoni hilisõhtul. Kiire rahavahetus lennujaamas, suvaliste rändurite kaasamine takso sõidu jagamisse, et veidi säästa, ja olemegi Yangoni hiinalinnas, kus mama ja papa on meile kenasti juba ööbimise välja vaadanud – eriti lebo.

Rahavahetamisel on Birmas paremad kursid pankades ja lennujaamades. Tais ja Birmas on mõistlikum vahetada eurosid-dollarid kohaliku valuuta vastu, sest ATM-id ja kodu- ning kohalikud pangad nõörivad igalt väljavõetud summalt kokku ligemale viis protsenti vahendustasu. Myanmaris peavad dollarid-eurod, mida vahetada soovid, olema ideaalsed – triiksirged, ühegi kortsuta. Vastu saadavad viie- või kümnetuhandesed kjatid on enamasti

MYANMAR

tuttuued järjestikuste seerianumbritega kupüürid ja just sinul on privileeg olla nende esmakasutaja.

Pankade külastamine on omaette elamus: keset saali kallatakse kummuli kartulikotitäied rahapata-kaid, mida sealsamas põrandal sorteeritakse.

Yangon on mu vanemate Myanmaris tripi lõpp-punkt, nii et hea on kohe veidi sissejuhatust ja mul-jeid kuulda. Edasi panevad nad Taisse, nii et vaikselt perekondlikuks traditsiooniks kujunema hakkavaid kohtumisi selle reisi jooksul Aasias enam teha ei saa. Viimati ristusid me teed poolteist aastat varem Indias Varkalas.

Paar-kolm päeva on täpselt paras ja mõnus aeg vanematega tšillida, sealt edasi hakkavad soovid, tempo ja elustiil tasapisi üksteisest kaugenema.

Reisides tulevad inimeste head ja vead ning sarnasused-erinevused kõige kiiremini välja, nii et vaadake ette, kulla noorpaarid, kui te värskete partneritena suurejoonelisi ja pikaajalisi reisiplaane teete! Ja kui teis peitub rändurikihk, siis hoidke sõpru, kellel samasugune kirg. Paljud unistavad seljakotiga trippimisest, aga vähem on neid, kes jõuavad tegudeni. Kulutused on küll kõigil indivi-duaalsed, aga kui tahta, kulub siin kuu lõikes vähem raha kui Eestis.

Saan aru küsimuse tagamaadest, kui iga inimest Eestis huvitab esmalt see, kui palju kulub, et endale

midagi sellist lubada, nagu me endale lubame. Vas-
tus on lihtne ja samas keeruline: nii palju, kui tahad
või kui palju on võimalik. Saab hakkama ka kolme-
neljasaja euroga kuus, aga olen pigem seda meelt,
et kui juba nii kaugele tulla, tasuks eelarvet poole
võrra suurendada, sest siis saaks kogeda rohkem.
Pole mõtet nii huvitavates kohtades olla olukorras,
kus endale mitte midagi peale söögi, ööbimise ja
transpordi lubada ei saa. Vahel tahaks ju snorgel-
dada, sukelduda, mõnda vaatamisväärsust külastada
või mida iganes. Ja kaks on majutust lihtsam kanda
kui üksi, sest sageli pole üheseid tube. Alternatiiv
on muidugi kambakesi võõrastega kuskil *dorm*'is¹
olla – variant, mida me vaid hädavajadusel kasu-
tame, kuid ka see ei pruugi olla odavam kui kahekesi
tuba jagada. Mõni suudab muidugi nädalaga oma
kuueelarve sirgu lüüa, kui lepib hindadega, mis talle
kõigepealt öeldakse.

Esmamuljena Myanmarist tajun, et Yangonis – ja
üleüldse Birmas – on veidi India vaibi: Yangonis
on kõikjal tänavatel prügi, mida sealsamas põle-
tatakse. See loob mõnel õhtupoolikul või vara-
hommikul samas lähedalt apokalüptilise vaatepildi,

¹ *Dorm* – magala, kus on rohkem kui kaks magamiskohta.

kui keskkonnaprobleemidele mõtlemine korraks kõrvale heita. Rotid liduvad üle varvaste ja asjaajamine on küll lihtsam kui Indias, aga Kagu-Aasia teiste riikidega võrreldes veidi keerulisem. Osa paiku, maanteid ja piirkondi on välismaalastele keelatud ja ligipääs lubatud vaid valitsuse loal, kui üldse.

Kuigi netist võib lugeda, et wifit leidub pea kõikjal Myanmaris ja enamikus majutusasutustes on see teoreetiliselt olemas – näidu järgi on suurepärase levi –, on tegelikkus ühele eestlasele, kes on harjunud kolme või nelja G-ga ka metsas, lausa košmaarne. Seitsmes Aasia riigis, kus varem käinud oleme, pole nii kehva wifi kogemust saanud. Aastal 2000 oli Eestis ka kiirem nett kui siin praegu, aga *hakuna matata*¹ ja OM ning on, mis on.

Inimesed on siin muidu ääretult sõbralikud ja välismaalastesse suhtutakse heatahtlikult ning uudishimulikult. Ühed sõbralikumad Aasias on nad kindlasti. Inglise keelega saab hakkama, aga räägivad nad siin seda vähem kui mõnes muus Aasia riigis. Keeleoskust julgeks võrrelda Põhja-Vietnami kogetuga: ei midagi hullu, kui käed-jalad küljes ja WC-paberi ostmisel suuga kärtsu peeru julged

¹ *Hakuna matata* – pole muret, ära muretse (suahiili keelest tulnud fraas).

imateerida või näpuga mõne soovitava söögi poole osutada. Siinkandis ei ole meid kõiki puudutavad kehalised vajadused mingi häbiasi, vaid iga päeva loomulik osa.

Enamikul naistest, kuid paljudel meestelgi on nägu kollaka-valge-beežika möksiga määritud. See on traditsiooniline meik *thanaka*, mis koosneb puukoortest ja veest. Meik kaitseb päikese eest ja on nahale kasulik. Nägu määritakse kõikvõimalikel viisidel, kuidas fantaasia kellelgi lendab, kuid naiste seas on populaarseim kujund suur ristkülik põskedel. Kogu traditsiooniline meik tehakse pea eranditult samasuguse helebeežika tooniga. Huvitav, aga India värvirohkusega ei anna võrrelda.

Birma meestelt eeldatakse noorukiea jooksul vähemalt korra mungaelu elamist. Pärast kahekümnendat eluaastat soovitatakse korra veel, nii et tumelillades rüüdes mungad ja heleroosades rüüdes kiilad nunnad on Myanmaris kõikjal tänavatel tavaline vaatepilt.

Munkluse perioodi jooksul ollakse enamjaolt kerjused. Nad astuvad su juurde sõnatult ja emotsioonitult ning seisavad su kõrval, kauss rüpes, ja ootavad, kuni sinna raha või sööki-jooki paned. Annetuse saanud, ei lausu nad midagi, isegi ei kummarda, vaid keeravad tuima näoga otsa ringi ja lahkuvad. Jällegi huvitav, kuid heleoranžides rüüdes

MYANMAR

ülisõbralikud ja naerusuised Kambodža mungad on palju ägedamad. Siinsete munkade-nunnade tänamatus ja tuimus mõjub kohati veidi solvavalt, aga küllap on põhjus minu teadmatuses. Kohalikke see ju ei häiri.

Punased süljelärakad ja sitta täis suud on siin samuti tavaline vaatepilt. Lõviosa mehi närib päevad läbi beetlit. Beetli-arekapalmi lehe sisse on keeratud laimi, beetlipähkleid, soovi korral kookost ja muud kraami. Närivad nad seda peamiselt igavusest, väidetavalt annab see vahel ka ärkveloleku tunde. Meile andis vaid tükk tööd hambaorgiga, et seda jama pärast suust välja saada. Ühekordsest proovimisest ei sünni suuremat kahju, kuid beetli püsitarvitajate hambad on inetud ja katki. Ammugi ei vaata nad, kuhu oma süljeläraka saadavad. Pole just meeldiv tänaval tatiklompide vahel laveerida ja õhtul oma riietelt punakaid pritsmeid avastada.

Kuna reisi kvaliteet võrdub meie jaoks suuresti toidu kvaliteediga, on me esmamuljed Myanmarist suurepärased. Tuhat viissada kjatti portsu eest¹, sõime tänaval pisikestel plastmasstoolidel istudes kitse- ja lambakarrit ühes riisi ja vegemõlluga –

¹ 1 euro on ligikaudu 1400 kjatti (birma *kyat*).

põhiliselt piraka *super-food*'i okraga¹. Kõrvale kannutäis tervetest teelehtedest Hiina teed, mitte mingit Liptoni pakisaasta. Myanmaris juuakse absoluutselt alati pärast toidukorda vähemalt tassikene teed.

Myanmari toidukultuur on midagi sellist, mida ma varem Aasias näinud pole. Kui tellid mingi liha karri ja riisiga, on liha seal loomulikult vaid kolm väikest tükikest ja kastet/mökski sealjuures samuti üsna napilt. See võib esmapilgul pettumuse valmistada. Aga seejärel ilmuvad riburada lauale hinna sisse kuuluvad väikesed taldrikutäied lisanditega, mis üldjuhul koosnevad köögiviljadest toorel, keedetud, praetud ja hapendatud kujul.

Karrid on Myanmaris ühed Aasia kõige vähem vürtsikad, kaetud paksu õlikihiga, mida ei pea loomulikult endale sisse ajama. Ohtralt õli kasutatakse toidu säilitamiseks, see moodustab suurtes lahtistes anumates karri peale kaitsekihi, et hoida bakterid, putukad ja tolm toidust eemal. Vürtsipeded saavad kohati magedavõitu karride juurde küsida tšillit, kuid enne toidu ülevalamist sellega tasub selgeks teha, kas tegemist on tavalise tšilli või seguga, kuhu on lisatud kuivatatud meresaadusi või mingit

¹ Okra – söödav muskushibisk, troopikas ja subtroopikas kasvav köögivili.

kalamaitselist möksi. Viimane ei maitse kohe mitte. No kohe üldse mitte.

Üks omapärasemaid traditsioonilisi Myanmari toite, mis mulle väga meeldib, on teelehesalat. See koosneb aurutatud ja sageli hapendatud teelehtedest, kapsast, tomatist, röstitud pähklitest ja ubadest ning seesamiseemnetest. Annab ka veidi ergutava efekti. Ei ole kohta, kus seda Myanmaris saada poleks.

Myanmaris üldjuhul ingliskeelseid menüüsid ja hindu avalikult eksponeeritud pole, nii et see teeb kehakinnitamise veidi keerulisemaks kui mujal ümberkaudu. Kõike peab üksipulgi üle küsima. Laias laastus on toit siiski odav ka Aasia mõistes.

Õltsi kõrvale tuuakse alati pähkleid ja ühe öhtusöögi ning vedela leiva tellimisel on laud paksult väikseid taldrikuid täis. Kui istuda maha vaid joogi tellimiseks, tuuakse lauda mõni snäkk, mis sageli on tasuta, kuid vahel lisatasu eest – kui sa muidugi seda võtad. Isegi tuhatos ja paar suitsu asetatakse mõnikord lauale. Kui ära tõmbad, siis vist maksad.

Ilmselt ei ole siin tubakatoodete tarbimisel mingit vanusepiirangut. Suitsetamine on ju keskkonnale kasulik: vähendab inimeste arvu. Kõikjal müüakse kohalikke sigareid, 25 kjatti tükk ehk alla kahe eurosendi. Erilist elamust pole need siiski pakunud, küll aga annavad vahel lihtsalt tegevust.

Õllevalik on üllataval kombel võrdlemisi rikkalik. Myanmaris toodetakse päris mitut odavat laiatarbeõlut ja paljudes kohtades on saadaval ka mujal Aasias teada-tuntud õlled, näiteks Tiger. Kohalikku kanget kraamigi on siin rohkem kui näiteks Tais, kus väiksemast poest saab üldjuhul vaid ühte marki viskit ja rummi.

Lauda ei koristata enne maksmist. Kõik tühjad toidutaldrikud ja õllekannud jäetakse lauale vedelema, sest niimoodi peavad nad arvet, mida ja kui palju tarbinud oled. Õlleklaasidest neil puudust ei ole ja paber-pastakas tundub olevat kallim ressurss kui nõudepesule kuluv vesi.

Kuigi turism on naabermaadega võrreldes siin uus nähtus, ei taju ma valge inimesena ilmaimeks olemist. Plastpukkilidel kuskil tänava ääres lastakse rahulikult süüa. See on midagi, millest pärast Indias käimist rohkem lugu oskan pidada. Indias, eriti just Rajasthanis tihtipeale passitakse, suu ammuli, kuidas sa sööd, ja pärast söömise lõpetamist tuuakse kohe arve lauda. See on suisa teeninduskultuuri osa. Ja kui arve on lauas, seistakse nii kaua kõrval, kuni rahaga majandad. Indias uurib teenindaja tipi andmist kohe, kui on küüned kaante taha saanud. Aga birmalased on aupaklikud ja tagasihoidlikud, nemad tunnevad pigem huvi, kuidas toit maitseb. Pärast söömist raha pihku ja asi ants.

MYANMAR

Yangonist midagi eriti pikalt rääkida pole. Tavaline Aasia suurlinn, aga ühe põhilise vaatamisväärsusega, mis on selle linna küllastamist siiski väärt – Shwedagoni pagood. Hiiglaslik kuldne stuupa ja templikompleks, mis kottpimedas särab väga eredalt vastu isegi lennukiaknast alla vaadates. Nii suursugusele budismipühamule pole vist mujal Kagu-Aasias võrdset vastu panna.

Võtame reisiuhtide ja muude soovitude põhjal, mida Yangonis teha, ette rongisõidu, mis teeb Yangoni linnaosadele tiiru peale kolme-nelja tunniga. Kõikjal on kirjas see kui kohustuslik tegevus, et kohalikust elust haisu ninna saada.

See osutub tavaliseks rongiks täis kohalikke, kes oma igapäevasõite sooritavad. Ja hais on ühes Aasia suurlinnas nagunii kogu aeg ninas. Aknast välja vaadates näeb põhiliselt raudteeäärset kola ja prügi. Piirdume paarikümne minuti sõiduga. Mõnele, kes pole sellises keskkonnas viibinud, võib see küll väga suur elamus olla, aga meie oleme Indias ja mujal veetnud rongides päevi, kui mitte nädalaid, seega on see meile liigagi harjumuspärane vaatepilt.

Kohalikud marketid kõikvõimalike ritsikate, konnade, maas vedeleivate kalade, kanavarvaste, seasabade, rupskite ja kõigega, milleni fantaasia lendab,

on muidugi alati väga põnev vaatepilt. Vietnami marketid oma koerte, kilpkonnade, madude ja muu säärasega on siiski veidi huvitavamad ja võikamad kui Myanmaris omad, aga hais paneb katuse sõitma mõlemas.

Kõik muutub Myanmaris ruttu, turismiharud kasvavad ja seepärast tasuks käbe ära käia. Üks Kanada *wannabe* grafititüüp rääkis, kuidas ta, Yangoni jõudnud, toidumürgistuse tõttu päeva haiglas tilgutite all veetis. Raha protseduuride eest ei küsitud ja suhtumine olevat äärmiselt sõbralik olnud. Palju õnne kindlustusfirmadele! Öistel Yangoni tänavatel seintele koledate tillipikenduste ehk oma artistinime sodimist – üsna kehva tasemega, muide – olla kohalikud võmmid korduvalt pealt näinud. Probleeme polevat sellest tulnud. Pigem istuvat võmmid maha ja vaatavat huviga su tegemisi pealt. Uus värk, noh, nagu kõik, mis Myanmaris välismaalastesse puutub.

Pärast põgusat tutvust Yangoniga ja hüvastijätku vanematega pöörutame öobussiga Baganisse. Tead küll, sinna lugematute pagoodide, stuupade ja templite linna, mille pilt on valitud iga Myanmaris reisiraamatu kaanele. Piltidel on tavaliselt kirsiks tordil mõni kuumaõhupall imekauni Bagani kohal

MYANMAR

hõljumas. Paar-kolm päeva jalgrattal ja *e-bike*'il, rollerikujulisel mugaval ja hiirest vaiksema elektrimootoriga kaherattalisel, Bagani nelja tuhande pühamu vahel paarutades ei näe me pead kuklasse ajades siiski ühtegi aerostaati. Pole ka ime, sest mõni minut kuumaõhupalliga sõitmist maksab kaks sada viiskümmend eurot nägu.

Romantiline deit Bagani taeva kohal jääb sedapuhku ära, sest Koh Changil kurku kukkunud shottid pitsitavad nüüd eelarvet. Ja kuna välismaalased viiakse linna sisenemisel esmalt soetama kahekümnedollarist sissepääsupiletit, mille ostmisest on võimalik, aga jube tüütu viilida, peab Mü leppima korea turistide heeliumi täis pumbatud ja pulga otsa topitud Hello Kitty ja Pikachu õhupallide vaatamisega. Saan andeks, kuigi mu aluspükse ta enam nii agaralt pesta ei viitsi ja olen lõpuks sunnitud külalistemaja pesumasina teenuseid kasutama.

Mü pesunaise karjääri allakäigust on mul ainsa loogilise variandina võimalik järeldada vaid üht: kui trullid taas kord mustaks saavad, tuleb need järgmisse külalistemajja maha jätta ja edaspidisele elule troopikas otsa vaadata aluspüksata. Haudunud kotide hais pole ka teab mis afrodisiaakum.

Mind oli enne Myanmari ära hirmutatud, et see on kallim riik kui ümberkaudsed, aga nagu elu näitab – ei ole miskit hullu. Reisil olles veendud, et

peaaegu ükski asi, mida paiga kohta kuulnud oled, ei vasta nagunii tõele. Meie kulutused kujunevad kokkuvõttes väiksemaks kui Lõuna-Tais ja ega ükski õlu ka joomata jää.

Majutushinnad võivad esmapilgul siiski ehmatada, sest need on rändurite jaoks laias laastus poole kallimad ehk kümne euro asemel kahekümne ringis, aga kui veidigi otsida, leiab kenasti ka kümne euro eest öömaju. Veidikene otsimist tähendab üldjuhul maksimaalselt pool tundi ringi jalutamist ja *guest-house*'idesse sisse astumist ning hinna küsimist. Bookingus, Agodas ja muudel saitidel on absoluutselt alati hinnad kõrgemad kui realselt kohapeal, nii et ma ei soovita üldjuhul midagi broneerida ega ette maksta.

Myanmaris on hommikusöök peaaegu eranditult hinna sees, ometi pole majutusasutused eriti varmad seda seletama. See tasakaalustab aga juba kenasti igapäevaseid kulutusi ja sunnib enam-vähem inimese meele ärkama ehk kella seitsme ja üheksa vahel, mil tavaliselt hommikusööki pakutakse. Ööelu Myanmaris praktiliselt nagunii puudub, nii et tudu-aeg on ka juba varakult.

Sama raha eest saab lähiümbruse riikides kenamad privaatsed vannitoaga toad/bangalod kui Myanmaris, kus kümne euro kanti toa eest on korruse peale jagatav vannituba. Aga kikivarvul sitsivaid

MYANMAR

hommikusi kusekövasid ukse taga järjekorras pole, nii et ei midagi hullu. Saab rahulikult tõusta ja vooluga kaasa minna.

Bagan koosneb kolmest osast: Old ja New Bagan ning Nyaung-U. Seljakotirändurite majutusasutusi on enim Nyaung-U-s. Igalt poolt on lebo ratta või *e-bike*'iga templite vahele sukelduda ja sinna ära eksida. Mida väiksematele, eraldatumatele ja mudasematele radadele, seda mõnusam.

Nagu põhilistele turismiattraksioonidele kohane, leiab suuremate templite juurest hulganisti kauplajaid ja igasuguse jama pähe määrijaid. Ostame meiegi Orwelli „Burmese days” – täitsa loetav teine.

Päike ja tema loojumine pole samuti kellegi privaatne lõbu, nii et *sunset-point*'id mõne suurema templi otsas on paksult rahvast ja *time-lapse*'i entusiaste täis, ent alati on võimalik leida mõni kõrvalisem, mille otsa ronida ja romantikat teha. Aga paluks ikka platoonilist romantikat ja seksi ülalpool kõrvu, sest pühamute vahel, peal ja all miilustades võib vangi sattuda.

Kraade on keskpäeval tublisti üle kolmekümne, kui ühe pagoodi otsa ronime ja vaadet naudime. Loomulikult kordamööda teineteise telefoni- ja foto-kaamera ees poseerides, kes siis tänapäeval oma

päris silmadega ikka ilmas ringi vaatab. Eriti veel nii hingematvalt ilusates kohtades, mis ei vaja Instagrami filtreid.

Üsna pea näeb meid taamalt kamp lapsi ja käaksub jalgratastel otsejoones meie poole – rattad põõsasse ja makaagi kombel trepist üles, et meile postkaarte kaela määrida. Postkaartidel on pikslid kaunikesti näha ja päikegi pildikvaliteedile lõpliku põntsu pannud, aga elamus on sedapuhku see, mis meile mõne sendi maksma läheb.

Inglise keele õpinguid alustavad Birma lapsed juba esimeses klassis, nii et kaheksanda klassi poisiga, kel parajasti koolivaheaeg, saab veidi isegi suheldud. Valime suvaliselt koledate kaartide kollektsiooni ja teeme mõne poisi õnnelikuks ning ongi aeg, et sõbralik uudishimu muutuks kümneminutiliseks ulgumiseks – kisa tõstavad need, kelle käest postkaart ostmata jäi. Tüüpiline värk, aga kui igale nunnunäole annaks raha millegi eest, mida mul üldse vaja ei lähe, lõpetaksin kiiresti pankrotis.

Ega Baganis eriti muud teha ole kui templite vahel ringi sõita, aga kindlasti tasuks see Myanmaris olles ette võtta. See on väga erakordne piirkond. No täpselt samasugune, nagu Lonely Planeti kaanelt näha võid, aga kõik need tuhanded pagoodid ühele pildile ei mahu ja pilti vaadates ühelegi vesipühvlile ka otsa ei söida. Selleks tuleb ikka kohapeale minna. Paljusid

MYANMAR

lagunevaid templeid üritab Myanmaris valitsus üles vuntsida ja on pälvinud sellega rahvusvahelise paha-meele, sest ei kasutata originaaliga lähedasi materjale ja tööviise.

Nüüd aga päevakajalisematest ja olulisematest sündmustest – Baganis veedetud viimase 24 tunni jooksul olen oma poolsada korda peldiku vahet jooksnud. Oh seda õnnist ja möödapääsmatut toidumürgistust! Bagan võtaks, kui palju võib üks inimene pasandada. Vähemalt meenutab potil istumine, kuidas viimase kahekümne aasta Eurovisiooni laulud kõlasid.

Ja vähemalt korra tabab toidumürgistus kõiki, kes veidi pikemalt Aasias viibivad. Vahel vallandab tõve mõni halvaks läinud mereand, aga raske toidumürgistuse võib saada ka taimetoidust. Näiteks Indias Pushkaris, kus liha on sootuks keelatud, pani musta veega pestud salat või mis iganes see polnud Mü terveks ööks vetsupotti kallistama.

Meenub endagi esimene Indias käik ja esimene tõsisem toidumürgistus, mis lõi mu siruli enne ööbussi väljumist Jaipurist Jodhpuri. Kurat teab, millest ma selle sain, kuigi bussijaamas kohatud austraallasest vanamees oli kindel, et halvast laagriõllest. Juba enne bussi astumist hakkas nii kehv, et viskasin seal sitahunnikus siruli ja higistasin nagu ühel rasvasel teknopeol. Vahetult enne bussi minekut

tutvustasin üle bussijaama hindudele oma sisemist Robertit. Panin korralikud kolm nagu kohtu seadus. Oli küll piinlik, aga rohkem oli suva, sest vahepeal kaotsi läinud pilt tuli tasapisi tagasi ja peatselt hakkas korraks kergem.

Kuna mürgistus ei mõjunud vaid ülemistele tšakratele, oli mul bussis kuradima sitt olla. Vetsu seal loomulikult polnud ja korralikest sujuvatest tee- ja liiklusoludest, mis keha ei raputaks, võib Indias vaid und näha. Õnneks pidasin nii palju vastu, et terve öö bussis loksumine päädis vaid ühe ja juhtumisi viimase olemasoleva kilekotitäie maohappega. Et bussijuht keeldus ükskõik millistel tingimustel bussi peatamast, pidi Mü mu oksekotiga bussijuhi juurde minema. See avas tuima näoga endapoolse akna ja viipas, et visaku sõidu pealt välja. Mü viskas pakendatud Robertit samamoodi nagu kõik nääpsukesed tütarlapsed maamunal – kobalt ja mööda, peaaegu bussijuhile näkku.

Vahel keha lihtsalt kogub võõraid baktereid pikema aja jooksul ja ühel hetkel ütleb, et aitab sellest jamast. Mõnikord soovib kohe mürkidest vabaneda. Küll see elu on ikka põnev! Kõik sita- ja okselood jäävad meelde ja hiljem meenutades teevad reisist elamuse.

Seekord läheb õnneks ehk piirdun vaid pasunakooriga. Suu jääb maomahladest puutumata.

MYANMAR

